

**Protokół nr 4/2015
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 12 stycznia 2015 r.**

BRM-DPP.0012.11.1.2015

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.
Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecny był radny Tomasz Hanczarek.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. w sprawie zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2015-2019 – **druk nr 32/14 (II czytanie)**.

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia wezwania S.A. do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr L/1275/13 z dnia 28 listopada 2013r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Robotniczej i Góralskiej we Wrocławiu – **druk nr 56/15;**

2. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr XVII/330/11 z dnia 20 października 2011r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin – Wojnow – **druk nr 57/15;**

3. w sprawie rozpatrzenia skargi pani Pana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr XXV/2105/2004 z dnia 8 lipca 2004r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru rozwoju Oporów II – część A – **druk nr 70/15,**

4. w sprawie rozpatrzenia skargi pana na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 59/15,**

5. w sprawie rozpatrzenia skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 58/15,**

6. w sprawie rozpatrzenia wniosku pana – **druk nr 61/15,**

7. w sprawie rozpatrzenia wniosku pani – **druk nr 62/15,**

8. w sprawie rozpatrzenia skargi pani na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 60/15.**

III. Sprawy bieżące:

1. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 7 stycznia 2015r. dot. wytypowania po jednym kandydacie z Klubu do składu Komisji Bezpieczeństwa i Porządku działającej przy Prezydencie Wrocławia (***pismo do wiadomości Komisji***).

2. Pismo Pani i z dnia 18 grudnia 2014r. dotyczące niewłaściwego funkcjonowania Straży Miejskiej.

3. Odpowiedź Komendanta Straży Miejskiej dot. pisma pana go z dnia 26 listopada 2014r. skierowanego do Straży Miejskiej w sprawie udzielenia informacji na temat działań podjętych przez Straż Miejską w związku z całodziennym spuszczeniem psów ze smyczy na Górze Słowiańskiej.

4. Odpowiedź Wiceprezydenta Wojciecha Adamskiego z dnia 8 stycznia 2015r. na pismo Komisji dot. pisma Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. z dnia 15 października 2014r.

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 3/14 z dnia 29 grudnia 2014 r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja zaopiniowała projekt uchwały w sprawie zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2015-2019 – **druk nr 32/14** (II czytanie) i postanowiła w głosowaniu (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania S.A. do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr L/1275/13 z dnia 28 listopada 2013r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Robotniczej i Góralskiej we Wrocławiu – **druk nr 56/15**. Wobec odrębnego, niż Wzywający stanowiska, Komisja jest zdania, że wezwania należy nie uwzględnić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr XVII/330/11 z dnia 20 października 2011r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin – Wojnów – **druk nr 57/15**. Wobec odrębnego, niż Wzywający stanowiska, Komisja jest zdania, że wezwania należy nie uwzględnić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

3) skargi pani i Pana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr XXV/2105/2004 z dnia 8 lipca 2004r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru rozwoju Oporów II – część A – **druk nr 70/15**. Pismem z dnia 31.12.2014 r. Pani oraz Pan (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę kierowaną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej nr XXV/2105/04 z dnia 08 lipca 2004r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru Oporów II (dalej: „Uchwała”). W skardze tej skarżący wnieśli o uznanie niezgodności z prawem § 16 w/w Uchwały oraz zwrot kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego. Skarżący podnieśli zarzuty naruszenia prawa przez w/w Uchwałę, tj. przepisu art.28 ust.1 w zw. z art.15 ust.2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez naruszenie właściwości organów poprzez określanie warunków i zasad podziału nieruchomości skarżących – określenie ilości powstałych wskutek podziału działek.. Ponadto Skarżący zarzucili naruszenie władztwa planistycznego naruszenie trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, poprzez przeprowadzenie konsultacji w sposób uniemożliwiający skuteczne wypowiedzenie się zainteresowanym oraz wprowadzenie ich w błąd co do skutków rzeczowego planu w zakresie ich prawa własności. Skarżący wskazali także na sprzeczność ustaleń dotyczących kształtowania budynków i ładu przestrzennego z przyjętym łądem obszaru Oporów oraz zastaną zabudową na obszarze Oporów II.

Skarżący w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwali Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło ich zdaniem w wyniku wejścia w życie Uchwały. Uchwałą LXV/1702/14 z dnia 06.11.2014r. Rada Miejska Wrocławia nie uwzględniła wezwania Skarżących. Skarga z dnia 31.12.2014 r. nie zawiera żadnych nowych zarzutów ponad te, które zostały podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, a które były już przedmiotem obrad Rady Miejskiej. Rozpatrując niniejszą Skargę, należy ponownie przyrzeć się poszczególnym zarzutom. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż plan zagospodarowania przestrzennego, uchwalony Uchwałą, został opracowany na podstawie art. 26 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (jt. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm, dalej „Ustawa”).

Odnosząc zarzutu naruszenia przepisu art. 28 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 i 3 Ustawy, a mianowicie istotnego naruszenia właściwości organów w tym zakresie, polegającego na określeniu warunków i zasad podziału nieruchomości Skarżących – określeniu ilości powstałych działek, należy wskazać, iż twierdzenia Skarżących w tym zakresie są sprzeczne ze stanem faktycznym i prawnym. Dla terenu

(o którym mowa w skardze) w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie została ustalona ilość działek, a jedynie określono minimalne i maksymalne wielkości działek budowlanych dla zabudowy jednorodzinnej. W § 7 pkt 2 Uchwały ustalono wielkość działek budowlanych dla zabudowy jednorodzinnej w granicach od 600 do 1200 m². W związku z powyższym, Rada Gminy nie wkroczyła w kompetencje organu wydającego decyzję o zatwierdzeniu podziału nieruchomości, a tym samym nie naruszyła przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W zakresie naruszenia granic władztwa planistycznego poprzez nadmierną, nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności działki Strony należy wyjaśnić, że zgodnie z zasadą regulowania przestrzeni na terenach miejskich, ustalając przeznaczenia terenów należy określić zasady obsługi komunikacyjnej oraz możliwości uzbrojenia terenu. Zgodnie z art. 33 Ustawy ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami prawa, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Uchwalając plan miejscowy Rada Gminy skorzystała z posiadanych uprawnień, aby zdecydować o przeznaczeniu określonych terenów pod budowę ciągów pieszych.

Odnosząc się do zarzutu sprzeczności ustaleń dotyczących kształtowania budynków i ładu przestrzennego z przyjętym łaodem obszaru stary Oporów oraz zastaną zabudową na obszarze objętym planem Oporów II, a także z zasadami prawidłowego planowania, należy wskazać, iż w całości mija się on z prawdą, bowiem w § 9 zaskarżonej Uchwały dotyczącym ustaleń ochrony środowiska kulturowego wprowadzono obowiązek dostosowania nowej zabudowy do charakteru, skali i gabarytów zabudowy starego Oporowa, objętego strefą „B” ochrony konserwatorskiej.

W odpowiedzi na twierdzenia Skarżących dotyczące przeprowadzeniu konsultacji w sposób uniemożliwiający skuteczne wypowiedzenie się podmiotom zainteresowanym, a także wprowadzenie w błąd zainteresowanych co do skutków poszczególnych postanowień planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze ich prawa własności, należy wskazać, iż są one nieprawdziwe. Plan zagospodarowania przestrzennego został opracowany na podstawie art. 26 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (jt. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm, dalej „Ustawa”) i w związku z tym przytaczany przez Skarżących art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie może mieć w przedmiotowym planie zastosowania. Stosownie do art. 18 ust. 2 pkt 5 Ustawy Zarząd Gminy zawiadomił na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu wszystkich właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny mógł być naruszony ustaleniami planu. W treści zawiadomienia Skarżący zostali także poinformowani o możliwości pisemnego zgłaszania protestów i zarzutów odnośnie ustaleń przyjętych w projekcie planu. Zawiadomienie zostało odebrane przez Skarżących dnia 21 maja 2003 r. Skarżący brali udział w wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu i zapoznali się z ustaleniami przedmiotowego projektu planu, jednak nie zgłosili ani pisemnego protestu ani też zarzutów.

Odnosząc się do zarzutów dot. naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością (prawo własności), rozstrzygając skargę, należy rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do naruszenia prawa Skarżących poprzez ograniczenie możliwości korzystania z ich prawa własności. Warto przy tym w tym miejscu podkreślić, że mimo iż prawo własności jest najszerszym z praw, to jednak nie ma ono charakteru bezwzględnego. Może doznawać bowiem szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu możliwość taką, określa się sformulowaniem władztwa planistycznego. Ponadto, należy wskazać, iż ustawa przewiduje gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone Ustawy. W w/w przypadku właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. Realizacja w/w roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi nieruchomości zamiennej.

Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą, wskazaną na wstępie, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty skarżącego w tym zakresie są nieuzasadnione.

W ocenie Komisji zarzuty sformułowane w skardze nie znajdują podstaw prawnych, a skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

4) skargi pana na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 59/15**. Pismem z dnia 24.11.2014 r. Pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na naruszenie prawa przez Gminę Wrocław. Skarżący wskazał, iż w 2009 r. złożył wniosek o wykup przez Gminę Wrocław działki o nr

, gdyż zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego działka ta jest przeznaczona pod drogę i na tej podstawie na mocy decyzji podziałowej nr przeszła z mocy prawa na Gminę Wrocław. Gmina Wrocław poinformowała Skarżącego o odmowie wypłaty odszkodowania pismem z dnia 18.09.2019 r. Zdaniem Skarżącego powyższe powinno nastąpić w formie decyzji lub postanowienia. Uwzględniając przytoczoną argumentację, Skarżący wniósł o wydanie odpowiedniej decyzji lub postanowienia w przedmiotowym zakresie.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Wrocławia pismem z dnia 19.12.2014r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącego są bezzasadne. Ponadto były już one przedmiotem analizy wskutek czynności podjętych po skardze pani

której zostały udzielone stosowne wyjaśnienia, przesłane także do NIK, Wojewody Dolnośląskiego oraz Rady Miejskiej Wrocławia. Wiceprezydent podkreślił, iż Skarżący nie jest obecnie właścicielem spornej działki bowiem przekazał ją na mocy umowy darowizny swojemu synowi, Piotrowi Kaśków. W stosunku do tej działki gruntu nie ma zastosowania przepis art. 98 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a tym samym nie nastąpił skutek wskazany w tym przepisie w postaci przejścia działki gruntu wyznaczonej pod drogę publiczną z mocy prawa na Gminę Wrocław. Rzeczona działka została w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ujęta jako przeznaczona na drogę klasy dojazdowej, pieszo - jezdnią o charakterze sięgaczowym typu alejowego z pętlą do zawracania i zielenią skwerową. Droga ta nie została więc uznana za drogę publiczną, o której mowa w dyspozycji przepisu art. 98 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Powyższy pogląd podzielił Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 5 sierpnia 2014r. Ponadto, Wiceprezydent Wrocławia

poinformował, iż obecnie przed Sądem Rejonowym we Wrocławiu I Wydział Cywilny toczy się sprawa z powództwa o ustalenie, iż Gmina Wrocław jest właścicielem działki należącej m.in. do Skarżącego. Prawomocne orzeczenie w tej sprawie będzie dla Gminy Wrocław wiążące.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę na fakt, iż w obowiązującej w chwili podejmowania Uchwały ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, jak i obecnie obowiązującej ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przepisu zabraniającego wyznaczenia dróg wewnętrznych w planie miejscowym. Powyższe potwierdzają przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r., które co prawda weszły w życie po podjęciu przedmiotowej Uchwały, jednakże miały one na celu ujednolicenie ogólnie obowiązujących standardów, wypracowanych przez lata praktyki, stosowanych przy zapisywaniu ustaleń planów miejscowych w ich częściach tekstowej i graficznej. Otóż powyższe Rozporządzenie przewiduje, iż trasy dróg wewnętrznych mogą być wyznaczane w obszarze planu miejscowego kolorem jasnoszarym (załącznik nr 1 do Rozporządzenia). W ocenie Komisji wyznaczenie dróg wewnętrznych jest realizacją uprawnienia gminy do decydowania o przeznaczeniu terenu. Natomiast ich wyznaczenie na terenach prywatnych i tym samym ingerencja we własność poszczególnych właścicieli, jest konsekwencją ustawowego przyjęcia, że plan miejscowy może ograniczać prawo własności. Mając na uwadze powyższe skargę należy uznać co do *meritum* za niezasadną.

Ponadto, w procedurze administracyjnej, której przepisy są w przedmiotowej sprawie właściwe, obowiązuje zasada jednotorowości proceduralnej, zgodnie z którą wykluczona została możliwość stosowania różnych procedur równolegle w tej samej sprawie. Czynności postępowania skargowego w trybie działu VIII k.p.a. nie mogą podważać trwałości orzeczeń sądowych i decyzji administracyjnych. Postępowanie skargowe nie może być także konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi [...] t.j. do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, iż Skarżący ma prawo dochodzenia swoich roszczeń na drodze cywilnej, a z informacji uzyskanej od Wiceprezydenta Wrocławia wynika, iż został on wezwany w charakterze powoda do sprawy toczącej się z powództwa

przeciwko Gminie Wrocław przed Sądem Rejonowym we Wrocławiu I wydział Cywilny. Rada Miejska Wrocławia nie posiada kompetencji do weryfikacji orzeczeń sądowych. Zgodnie z poglądami doktryny skarga (z art. 227 k.p.a.) jest prawnym środkiem obrony różnych interesów jednostki, które nie dają podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego ani też nie mogą stanowić podstawy do powództwa lub wniosku zmierzającego do wszczęcia postępowania sądowego.[...] (B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd.10, Warszawa 2009).

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5) skargi pani na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 58/15.** Pismem z dnia 10.12.2014 r. Pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na niezłatwienie sprawy w terminie – tj. poprzez nierozpatrzenie jej wniosku z dnia 19.09.2014 r. złożonego do Prezydenta Miasta Wrocławia o umorzenie jej zadłużenia wraz z odsetkami i nie udzielenie odpowiedzi na rzeczony wniosek zgodnie z terminami przewidzianymi w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Wrocławia pismem z dnia 30.12.2014r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącej są bezzasadne, gdyż do wniosku Skarżącej nie mają zastosowania przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Jest to bowiem sprawa cywilna w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Procedura cywilna nie określa zaś terminów odpowiedzi na pisma stron, które nie są składane w trakcie postępowania przed sądem. Ponadto w celu egzekucji zadłużenia Skarżącej toczy się obecnie postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika. Wiceprezydent wskazał, iż wniosek Skarżącej został rozpatrzony w dniu 09.12.2014r. w trybie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad, sposobu i trybu umarzania, odraczania lub rozkładania na raty należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny przypadających Gminie Wrocław lub jej jednostkom podległym oraz wskazania organu i osób do tego uprawnionych. Skarżąca została następnie poinformowana o załatwieniu jej sprawy.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy wskazać w pierwszej kolejności, iż wniosek Skarżącej o umorzenie jej długu dotyczy świadczenia pieniężnego cywilnoprawnego - wynikającego z tytułu czynszu najmu lokalu mieszkalnego. Wniosek ten nie stanowi więc wniosku w rozumieniu przepisu art. 241 kpa (art. 241 kpa „przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności.”). Sama Skarżąca, mając tego świadomość wniosła o umorzenie jej zadłużenia w oparciu o przepisy uchwały Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad, sposobu i trybu umarzania, odraczania lub rozkładania na raty należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny przypadających Gminie Wrocław lub jej jednostkom podległym oraz wskazania organu i osób do tego uprawnionych (dalej: „Uchwała”). Zgodnie z przepisem art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r. poz.885) umorzenie należności oraz odroczenie terminu spłaty całości lub części należności albo rozłożenie płatności całości lub części należności na raty następuje, w formie pisemnej, na podstawie przepisów prawa cywilnego. Należy wskazać, iż skarżąca ma ponadto możliwość dochodzenia swoich praw m.in. składając odpowiednie pisma do komornika w trakcie postępowania egzekucyjnego.

A zatem w niniejszej sprawie nie miały zastosowania przepisy procedury administracyjnej dotyczące terminów załatwiania spraw. Nie można więc uznać, iż doszło do bezczynności organu lub przewlekłości postępowania, w rozumieniu przepisów postępowania administracyjnego. Reasumując, niniejsza skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

6) wniosku pana - **druk nr 61/15.** Pismem z dnia 2 grudnia 2014 r. (dalej: „Wnioskodawca”), działający przez pełnomocnika Adwokata, złożył wniosek o wydanie indywidualnej uchwały w sprawie przyznania pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości jako dzierżawcy nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy we Wrocławiu, obręb , działka numer zabudowanej budynkiem handlowo usługowym. Wnioskodawca wskazał, iż jest właścicielem lokalu użytkowego, który znajduje się w przedmiotowym budynku. Umowa dzierżawy opisanej wyżej nieruchomości gruntowej została zawarta przez Wnioskodawcę i Gminę Wrocław na czas nieoznaczony. Wnioskodawca zwracał się już do Rady Miejskiej Wrocławia z wnioskiem o wykupienie w/w nieruchomości w 2011 r., jednak otrzymał odmowę, gdyż nie spełnił przesłanek z uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XLIX/697/98 z 1998 r. w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Wrocław, precyzującej zasady nabycia nieruchomości w trybie art. 37 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz.U. 2014r. poz.518, dalej: „ustawa o gospodarce nieruchomościami” lub „ ugn”). Mając powyższe na uwadze, Wnioskodawca opiera swoje obecne roszczenie o przepis art. 34 ust. 6, 6a i 6b ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wnioskodawca wskazał, iż zgodnie z powyższymi przepisami pierw-

zeństwo w nabyciu budynku z gruntem na którym jest on posadowiony, a objętym dzierżawą, przysługuje dzierżawcy. Ponieważ grunt, na którym posadowiono pawilon handlowo - usługowy jest bezsprzecznie niezbędny do racjonalnego korzystania z budynku, zdaniem wnioskodawcy spełnia wszelkie przesłanki z art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Stanowisko do wniosku przedstawił Dyrektor Wydziału Nieruchomości Komunalnych Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 29.12.2014 r., w którym wskazał, iż pierwszeństwo przewidziane w art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest uprawnieniem o charakterze uznaniowym. Odnosi się ono do dzierżawców lokali użytkowych lub najemców lokali mieszkalnych mających umowy na czas oznaczony oraz do najemców i dzierżawców budynków mieszkalnych i użytkowych, które w całości stanowią przedmiot najmu lub dzierżawy oraz grunty niezbędne do racjonalnego korzystania z tych budynków. Dyrektor wskazał, iż przedmiotem dzierżawy, zgodnie z umową oraz jej aneksami zawartymi przez Wnioskodawcę z Gminą Wrocław jest wyłącznie grunt, tj. część działki o powierzchni 102 m². Pawilon handlowy stanowi natomiast własność Wnioskodawcy – dzierżawcy. Mając powyższe na uwadze, w opinii Dyrektora, Wnioskodawca nie spełnia przesłanek z art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami i nie ma podstaw do uwzględnienia jego wniosku.

Oceniając niniejszy wniosek Rada Miejska Wrocławia powinna w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na katalog podmiotów, które mają prawo do skorzystania z pierwszeństwa w kupnie nieruchomości stanowiącej w tym wypadku własność jednostki samorządu terytorialnego (Gminy Wrocław). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przypadku zbywania nieruchomości osobom fizycznym i prawnym pierwszeństwo w ich nabyciu, z zastrzeżeniem art. 216 a, przysługuje osobie, która spełnia jeden z następujących warunków:

- 1) przysługuje jej roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy niniejszej ustawy lub odrębnych przepisów, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu;
- 2) jest poprzednim właścicielem zbywanej nieruchomości pozbawionym prawa własności tej nieruchomości przed dniem 5 grudnia 1990 r. albo jego spadkobiercą, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu;
- 3) jest najemcą lokalu mieszkalnego, a najem został nawiązany na czas nieoznaczony.

W przedmiotowej sprawie rozważania wymaga jedynie w/w punkt nr 1, tak więc pierwszeństwo w nabyciu przysługuje osobom, które mają roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy ustawy o gospodarce nieruchomościami lub odrębnych przepisów.

Osoby, którym mogą przysługiwać roszczenia na podstawie innych przepisów, to przede wszystkim spółdzielnie, związki spółdzielcze oraz inne osoby prawne, które w dniu 5 grudnia 1990 r. były posiadaczami nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa lub gminy i pozostawały nimi także w dniu 1 stycznia 1998 r., a zabudowały te nieruchomości zgodnie z pozwoleniem na budowę z lokalizacją stałą albo czasową, lecz zgodną z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 207 u.g.n.). Do grona tego należą także osoby, które na gruntach Skarbu Państwa wybudowały przed dniem 5 grudnia 1990 r. garaże (art. 211 u.g.n.). Do takich osób należą również te, które na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego jako samoistni posiadacze wybudowały w dobrej wierze budynki lub urządzenia o wartości przekraczającej znacznie wartość gruntu (art. 231 § 1 k.c.), oraz te, które bez umyślnej winy przekroczyły granicę nieruchomości podczas budowy budynku lub urządzenia (art. 151 k.c. Ewa Bończak-Kucharczyk, Komentarz do art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX 2013.02.28). Zdaniem Komisji żadna z powyższych przesłanek nie została spełniona przez Wnioskodawcę. Należy ponadto wskazać, iż zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami rada lub sejmik w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego, mogą przyznać, odpowiednio w drodze zarządzenia lub uchwały, pierwszeń-

stwo w nabywaniu lokali ich najemcom lub dzierżawcom, z wyłączeniem nieruchomości, o których mowa w art. 57 ust. 1, art. 60 ust. 1 i art. 60a ust. 1. Przepis art. 34 ust. 6a w/w ustawy stanowi, iż przepis ust. 6 stosuje się do budynków mieszkalnych lub użytkowych, stanowiących w całości przedmiot najmu lub dzierżawy. Natomiast zgodnie z powoływanym przez Wnioskodawcę przepisem art. 34 ust. 6b ustawy o gospodarce nieruchomościami w przypadku realizacji pierwszeństwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, ust. 6 lub ust. 6a, przedmiotem zbycia powinna być nieruchomość wraz z gruntem niezbędnym do racjonalnego korzystania z budynku. Mając na uwadze fakt, iż Wnioskodawca jest dzierżawcą gruntów, natomiast nie lokali/budynków znajdujących się na tych gruntach, należy wskazać, iż nie spełnia on wymogów przewidzianych przez w/w przepisy.

Na marginesie należy wskazać, iż przyznanie przez art. 34 ust.1 ustawy o gospodarce nieruchomościami pierwszeństwa w nabyciu określonym osobom nie powoduje, że osoby te mają roszczenie o nabycie jakichkolwiek nieruchomości od Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków. Samo pierwszeństwo nie daje bowiem podstaw do wytoczenia powództwa o nakazanie złożenia oświadczenia woli, jeśli właściciel nie wyraża woli zbywania nieruchomości (por. wyrok SN z dnia 12 marca 2003 r., III CKN 857/00, LEX nr 78855, oraz wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 1998 r., I SA 485/98, LEX nr 44670, i wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 lipca 2008 r., II SA/Gd 359/08, LEX nr 511483). Prawo pierwszeństwa w nabyciu realizowane jest wtedy, gdy publiczny właściciel nieruchomości zdecyduje się zbyć nieruchomość. Osoba, której przysługuje pierwszeństwo w nabyciu, nie decyduje też o tym, czy nieruchomość zostanie sprzedana, czy oddana w użytkowanie wieczyste, ani nie ma wpływu na decyzję właściciela w tej kwestii. Nie ma też wpływu na warunki oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste (ani na cel, ani na termin, ani na inne warunki użytkowania wieczystego).

Tak więc pierwszeństwo w nabyciu przysługuje osobom, które mają roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy ustawy o gospodarce nieruchomościami lub odrębnych przepisów. Roszczenie oznacza możliwość żądania od Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, aby te podmioty zbyły nieruchomość na rzecz żądającego. Należy jednak wyjaśnić, że to nie art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami przyznaje tym osobom roszczenia, lecz wynikają one z innych przepisów. A zatem, niniejszy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku;

7) wnioskiem pani - **druk nr 62/15.** Pismem z dnia 2 grudnia 2014 r. (dalej: „Wnioskodawczyni”), działająca przez pełnomocnika Adwokata , złożyła wniosek o wydanie indywidualnej uchwały w sprawie przyznania pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości jako dzierżawcy nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy Kwiskiej/Kłodnickiej we Wrocławiu, obręb , AM , działka numer zabudowanej budynkiem handlowo usługowym. Umowa dzierżawy opisanej wyżej nieruchomości gruntowej została zawarta przez Wnioskodawczynię i Gminę Wrocław na czas nieoznaczony. Wnioskodawczyni zwracała się już do Rady Miejskiej Wrocławia z wnioskiem o wykupienie w/w nieruchomości w 2011 r., jednak otrzymała odmowę, gdyż nie spełniła przesłanek z uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XLIX/697/98 z 1998 r. w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Wrocław, precyzującej zasady nabycia nieruchomości w trybie art. 37 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz.U.2014r. poz.518, dalej: „ustawa o gospodarce nieruchomościami” lub „ugn”). Mając powyższe na uwadze, Wnioskodawczyni opiera swoje obecne roszczenie o przepis art.34 ust. 6, 6a i 6b ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wnioskodawczyni wskazała, iż zgodnie z powyższymi przepisami pierwszeństwo w nabyciu gruntu, na którym jest posadowiony wynajmowany lokal/budynek, a objęty dzierżawą, przysługuje dzierżawcy. Ponieważ grunt, na którym posadowiono pawilon handlowo usługowy jest bezsprzecznie niezbędny do racjonalnego korzystania z budynku, zdaniem Wnioskodawczyni spełnia wszelkie przesłanki z art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Stanowisko do wniosku przedstawił Dyrektor Wydziału Nieruchomości Komunalnych Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 29.12.2014 r., w którym wskazał, iż pierwszeństwo przewidziane w art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest uprawnieniem o charakterze uznaniowym. Odnosi się ono do dzierżawców lokali użytkowych lub najemców lokali mieszkalnych mających umowy na czas oznaczony oraz do najemców i dzierżawców budynków mieszkalnych i użytkowych, które w całości stanowią przedmiot najmu lub dzierżawy oraz grunty niezbędne do racjonalnego korzystania z tych budynków. Dyrektor wskazał, iż przedmiotem dzierżawy, zgodnie z umową zawartą przez Wnioskodawczynię z Gminą Wrocław jest wyłącznie grunt, tj. część działki . Pawilon handlowy stanowi natomiast własność Wnioskodawczyny – dzierżawcy. Mając powyższe na uwadze, w opinii Dyrektora, Wnioskodawczyny nie spełnia przesłanek z art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami i nie ma podstaw do uwzględnienia jego wniosku.

Oceniając niniejszy wniosek Rada Miejska Wrocławia powinna w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na katalog podmiotów, które mają prawo do skorzystania z pierwszeństwa w kupnie nieruchomości stanowiącej w tym wypadku własność jednostki samorządu terytorialnego (Gminy Wrocław). Zgodnie z art. 34 ust.1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przypadku zbywania nieruchomości osobom fizycznym i prawnym pierwszeństwo w ich nabyciu, z zastrzeżeniem art. 216a, przysługuje osobie, która spełnia jeden z następujących warunków:

- 1) przysługuje jej roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy niniejszej ustawy lub odrębnych przepisów, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu;
- 2) jest poprzednim właścicielem zbywanej nieruchomości pozbawionym prawa własności tej nieruchomości przed dniem 5 grudnia 1990 r. albo jego spadkobiercą, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu;
- 3) jest najemcą lokalu mieszkalnego, a najem został nawiązany na czas nieoznaczony.

W przedmiotowej sprawie rozważenia wymaga jedynie w/w punkt nr 1, tak więc pierwszeństwo w nabyciu przysługuje osobom, które mają roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy ustawy o gospodarce nieruchomościami lub odrębnych przepisów.

Osoby, którym mogą przysługiwać roszczenia na podstawie innych przepisów, to przede wszystkim spółdzielnie, związki spółdzielcze oraz inne osoby prawne, które w dniu 5 grudnia 1990 r. były posiadaczami nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa lub gminy i pozostawały nimi także w dniu 1 stycznia 1998 r., a zabudowały te nieruchomości zgodnie z pozwoleniem na budowę z lokalizacją stałą albo czasową, lecz zgodną z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 207 u.g.n.). Do grona tego należą także osoby, które na gruntach Skarbu Państwa wybudowały przed dniem 5 grudnia 1990 r. garaże (art. 211 u.g.n.). Do takich osób należą również te, które na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego jako samoistni posiadacze wybudowały w dobrej wierze budynki lub urządzenia o wartości przekraczającej znacznie wartość gruntu (art. 231 § 1 k.c.), oraz te, które bez umyślnej winy przekroczyły granicę nieruchomości podczas budowy budynku lub urządzenia (art. 151 k.c. Ewa Bończak-Kucharczyk, Komentarz do art.34 ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX 2013.02.28). Zdaniem Komisji żadna z powyższych przesłanek nie została spełniona przez Wnioskodawczynię. Należy ponadto wskazać, iż zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami rada lub sejmik w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego, mogą przyznać, odpowiednio w drodze zarządzenia lub uchwały, pierwszeństwo w nabywaniu lokali ich najemcom lub dzierżawcom, z wyłączeniem nieruchomości, o których mowa w art. 57 ust. 1, art. 60 ust. 1 i art. 60a ust. 1. Przepis art. 34 ust. 6a w/w ustawy stanowi, iż przepis ust. 6 stosuje się do budynków mieszkalnych lub użytkowych, stanowiących w całości przedmiot najmu lub dzierżawy. Natomiast zgodnie z powoływanym przez Wnioskodawczynię przepisem art.

34 ust. 6b. ustawy o gospodarce nieruchomościami w przypadku realizacji pierwszeństwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, ust. 6 lub ust. 6a, przedmiotem zbycia powinna być nieruchomość wraz z gruntem niezbędnym do racjonalnego korzystania z budynku. Mając na uwadze fakt, iż Wnioskodawczyni jest dzierżawcą gruntów, natomiast nie lokali/budynków znajdujących się na tych gruntach, należy wskazać, iż nie spełnia ona wymogów przewidzianych przez w/w przepisy.

Na marginesie należy wskazać, iż przyznanie przez art. 34 ust.1 ustawy o gospodarce nieruchomościami pierwszeństwa w nabyciu określonym osobom nie powoduje, że osoby te mają roszczenie o nabycie jakichkolwiek nieruchomości od Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków. Samo pierwszeństwo nie daje bowiem podstaw do wytoczenia powództwa o nakazanie złożenia oświadczenia woli, jeśli właściciel nie wyraża woli zbywania nieruchomości (por. wyrok SN z dnia 12 marca 2003 r., III CKN 857/00, LEX nr 78855, oraz wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 1998 r., I SA 485/98, LEX nr 44670, i wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 lipca 2008 r., II SA/Gd 359/08, LEX nr 511483). Prawo pierwszeństwa w nabyciu realizowane jest wtedy, gdy publiczny właściciel nieruchomości zdecyduje się zbyć nieruchomość. Osoba, której przysługuje pierwszeństwo w nabyciu, nie decyduje też o tym, czy nieruchomość zostanie sprzedana, czy oddana w użytkowanie wieczyste, ani nie ma wpływu na decyzję właściciela w tej kwestii. Nie ma też wpływu na warunki oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste (ani na cel, ani na termin, ani na inne warunki użytkowania wieczystego).

Tak więc pierwszeństwo w nabyciu przysługuje osobom, które mają roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy ustawy o gospodarce nieruchomościami lub odrębnych przepisów. Roszczenie oznacza możliwość żądania od Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, aby te podmioty zbyły nieruchomość na rzecz żądającego. Należy jednak wyjaśnić, że to nie art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami przyznaje tym osobom roszczenia, lecz wynikają one z innych przepisów. A zatem, niniejszy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku;

8) skargi pani na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 60/15.** Pismem z dnia 28.11.2014 r. Pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na działanie kierownictwa Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu. Przedmiotem skargi było nieprawidłowe działanie organu – Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu p. Marzeny Horbaczewskiej – oraz działanie p. Rafała Niewiadomskiego pełniącego funkcję Zastępcy Dyrektora ds. Aktywizacji.

Zdaniem Skarżącej, procedury stosowane przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu, dotyczące oceny zabezpieczenia przyznanego środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych są niejasne. Zarzuca ona ponadto w/w osobom rażącą niekompetencję i arogancję oraz brak logicznego myślenia w związku z nieuwzględnieniem proponowanego przez nią zabezpieczenia w formie „zastawu na nieruchomości wartej ok. 250 tys. zł”. Zarzuca ona również nierealizowanie przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu zadań określonych w statucie oraz zniechęcanie przyszłego przedsiębiorcy do podjęcia działalności gospodarczej.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 29.12.2014 r., w którym wskazał, że skargę należy uznać za bezzasadną. W przedmiotowym piśmie Dyrektor wskazał podstawy prawne wydania decyzji w sprawie. Wyjaśnił ponadto okoliczności faktyczne, które wzięto pod rozagę wydając przedmiotową decyzję. Przedstawiono również powody, które zadecydowały o uznaniu określonych środków zabezpieczenia za zasadne bądź nie. Wyjaśniono w nim również zasady określone przez ustawę o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz wypływającą z niej konieczność racjonalnego wydatkowania środków publicznych. Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia proponowanego przez p. zabezpieczenia w formie zastawu na nieruchomości, udzielono jej wyczerpującej informacji prawnej dotyczącej nie występowania w polskim porządku prawnym takiej instytucji.

Dokonując oceny zasadności skargi należy odnieść się do poszczególnych zarzutów podnoszonych przez Skarżącą. Zarzuca ona niejasność procedur stosowanych przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu, związanych z oceną zabezpieczenia przyznanych środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych. Jak zauważyła sama Skarżąca w piśmie z dnia 14.09.2014 r. „zasady przyznawania środków jednorazowych na podjęcie działalności dla spółdzielni socjalnych są jednakowe w całym kraju, we wszystkich Powiatowych Urzędach Pracy (w tym także w PUP we Wrocławiu)”. Skarżąca wymieniła także w sposób wyczerpujący akty prawne regulujące tę kwestię. Należy zatem stwierdzić, że posiadała ona znajomość procedur, które stosował Powiatowy Urząd Pracy dokonując rozstrzygnięcia jej sprawy. Zarzut niejasności procedur nie jest natomiast związany z wadliwą działalnością organu lub jego pracownika, co jest warunkiem koniecznym skargi (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, C. H. Beck, Warszawa 2009, wyd. 10, str. 672).

Na marginesie powyższych rozważań należy odnieść się do bezzasadnego nieuwzględnienia w toku postępowania zgłaszanych przez Skarżącą form zabezpieczenia, które stanowiły poddanie się egzekucji dokonane w formie aktu notarialnego oraz poręczenie dokonane przez męża. Wybór określonego sposobu zabezpieczenia nie należy bowiem do organu lecz do osoby zgłaszającej zabezpieczenie. Organ nie jest zatem upoważniony do badania jakości zabezpieczenia środków finansowych powierzanych osobie przyjmującej określoną dotację. Stosunek przepisów ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, na które powoływał się Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu do przepisów rozporządzenia regulującego formy zabezpieczenia jest jak *lex generalis* do *lex specialis*. Zgodnie z tym, przepis rozporządzenia należy uznać za przepis szczególny do postanowień ustawy. Błędne jest w tym przypadku powoływanie się na interpretacje dokonane w wyniku zastosowania wykładni systemowej. Dlatego też bezpodstawne było kwestionowanie poszczególnych form zabezpieczenia ze względu na długotrwałą procedurę dochodzenia potencjalnych roszczeń. Niemniej jednak, zarzut ten nie został podniesiony przez Skarżącą.

Kolejny zarzut sformułowany w skardze, to rażąca niekompetencja i arogancja oraz brak logicznego myślenia w związku z nieuwzględnieniem proponowanego przez nią zabezpieczenia w formie zastawu na nieruchomości wartej ok. 250 tys. zł. Powyższy zarzut należy uznać za bezzasadny. Jak trafnie wyjaśniono we wcześniejszych pismach, instytucję zastawu regulują art. 306-335 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (*t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 121*). Zgodnie z nimi, zastaw może być ustanowiony wyłącznie na rzeczach ruchomych lub zbywalnych prawach. Proponowana przez Skarżącą nieruchomość, nie może być przedmiotem zastawu. Nie mieści się ono również w katalogu form zabezpieczenia zwrotu środków otrzymanych z Funduszu Pracy na założenie spółdzielni socjalnej, którymi są: poręczenie, weksel z poręczeniem wekslowym (*aval*), gwarancja bankowa, zastaw na prawach lub rzeczach, blokada środków zgromadzonych na rachunku bankowym albo akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika (§9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie przyznawania środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych; *Dz. U. z 2012 r., poz. 456 z późn. zm.*). Nieuwzględnienie proponowanego zabezpieczenia w tej formie nie stanowi więc przejawu rażącej niekompetencji i arogancji oraz braku logicznego myślenia lecz jest zachowaniem zgodnym z prawem. Pouczenie o niemożności zastosowania tegoż środka zostało natomiast dokonane w sposób rzeczowy i uprzejmy.

Kolejny zarzut podnoszony w skardze, to nierealizowanie przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu zadań określonych w statucie oraz zniechęcanie przyszłego przedsiębiorcy do podjęcia działalności gospodarczej. Wobec braku wskazania poszczególnych postanowień statutowych, których Powiatowy Urząd Pracy rzekomo nie realizuje oraz konkretnych działań, które mogłyby stanowić naruszenie postanowień regulaminu lub zniechęcanie przedsiębiorcy powyższe zarzuty należy uznać za nieudowodnione. Uwzględniając powyższe, zdaniem Komisji, powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 7 stycznia 2015r. dot. wytypowania po jednym kandydacie z Klubu do składu Komisji Bezpieczeństwa i Porządku działającej przy Prezydencie Wrocławia. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

2. Pismo Pani [imię] z dnia 18 grudnia 2014r. dotyczące niewłaściwego funkcjonowania Straży Miejskiej. Komisja postanowiła zwrócić się z prośbą do autorki pisma o pisemne doprecyzowanie jak należy traktować jej wystąpienie, celem prawidłowego zakwalifikowania sprawy. Czy jest to skarga, a jeśli tak, to pod czym adresem kieruje pani swoje zarzuty i czego dokładnie dotyczą? Jednocześnie postanowiła poinformować, że na podstawie § 2 uchwały nr XXXVII/2436/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005r. Rada rozpatruje skargi na działalność Prezydenta Wrocławia, kierowników miejskich jednostek organizacyjnych, kierowników miejskich (powiatowych) służb, inspekcji i straży, z wyłączeniem spraw należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej. Nieusunięcie wskazanych wyżej braków w terminie 7 dni, od dnia doręczenia niniejszego pisma, spowoduje pozostawienie sprawy bez rozpoznania na podstawie § 8 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002 roku w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz.U. nr 5, poz. 46).

3. Odpowiedź Komendanta Straży Miejskiej dot. pisma pana [imię] z dnia 26 listopada 2014r. skierowanego do Straży Miejskiej w sprawie udzielenia informacji na temat działań podjętych przez Straż Miejską w związku z całodziennym spuszczeniem psów ze smyczy na Górze Słowińskiej. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

4. Odpowiedź Wiceprezydenta Wojciecha Adamskiego z dnia 8 stycznia 2015r. na pismo Komisji dot. pisma Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [imię] z dnia 15 października 2014r. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. IV.

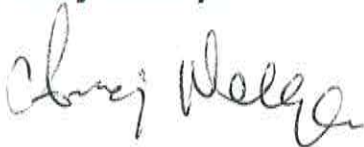
Następnie Komisja zatwierdziła protokół nr 3/14 z dnia 29 grudnia 2014r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 9 lutego 2015r. (poniedziałek) o godz. 16.00.

Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

